Dosarul nr. 2-1353/2026
2-26051070-09-2-24042026-1

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

08 iunie 2026 mun. Bălți

Judecătoria Bălți, sediul Central
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Eugen Bejenaru
Grefier Chircu Maria

examinând în sediul instanţei, în şedinţă publică pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Gafencu-Marineac Victoria împotriva *****, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Nord-Vest cu privire la decăderea din drepturile părintești,

c o n s t a t ă:

La 24 aprilie 2026 Gafencu-Marineac Victoria, reprezentată de avocatul Guțu Tatiana s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva *****, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Nord-Vest cu privire la decăderea din drepturile părintești.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, Gafencu-Marineac Victoria este mama copilului minor *****. La momentul nașterii copilului, părinții acestuia, Gafencu-Marineac Victoria și ***** se aflau în relații de căsătorie.

Astfel, de către reclamantă a fost înaintată cererea în instanță privind desfacerea căsătoriei cu *****, din cauza neînțelegerilor frecvente a conflictelor de diverse naturi, precum și a comportamentului violent și agresiv al pârâtului. Astfel, la data de 25.03.2019, prin hotărârea Judecătoriei Bălți sediul Central nr. 2-3443/2018, a fost desfăcută căsătoria dintre părți și a fost determinat locul de trai al copilului minor Cebotinca Stanislav, cu mama Cebotinca Victoria.

Din acel moment și până în prezent, pârâtul s-a eschivat de la educarea și întreținerea copilului minor, a rupt legăturile atât cu mama, cât și cu copilul comun, la fel nici rudele acestuia niciodată nu s-au interesat de soarta copilului minor.

La 09.2020, Gafencu Victoria a încheiat căsătoria cu Marineac Ivan, astfel toți membrii familiei noi create au început a locui împreună. Marineac Ivan manifestă dorința de a adopta copilul minor, dar din motivul că ***** nu ținea nici o legătură atât cu Gafencu-Marineac Victoria cât și cu copilul său, a fost în imposibilitate de a primi un astfel de acord.

Menționează reclamanta că ***** a fost condamnat prin sentința penală pronunțată la 22.06.2016, de către Judecătoria orașului Cehov regiunea Moscova, Federația Rusă, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 105 alin. (1) și art. 162 alin. (2) Cod Penal al Federație Ruse, echivalent infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (1) - omor intenționat și art. 188 alin. (2), tâlhărie Cod Penal al RM, fiind condamnat la 10 ani privațiune de libertate.

De asemenea, pe teritoriul Republicii Moldova, acesta la fel a săvârșit infracțiunii, care la moment se află la etapa de examinare în fond.

Consideră oportună decăderea tatălui copilului din drepturile părintești, având în vedere că acesta a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor de omor, tâlhărie, faptă de

o gravitate deosebită și profund imorală, care îl face incompatibil cu exercitarea responsabilităților părintești și contravine interesului superior al copilului. Astfel, comportamentul său demonstrează un pericol real pentru dezvoltarea fizică, psihică și morală a copilului, fiind incompatibil cu rolul de părinte. Mai mult ca atât, ultimul continuă un comportament infracțional fapt care atestă un exemplu amoral pentru copilul minor *****

Invocă reclamanta că la caz, ***** nu a manifestat nici un interes față de copilul său până la data de 08.04.2026, când Gafencu-Marineac Victoria a fost invitată la Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord- Nord-Vest în vederea instituirii unui grafic de întrevederi cu copilul minor de către *****. Până la această dată tatăl copilului nu a manifestat nici un interes față de copil, nu a încercat să stabilească careva relații cu el, dar s-a adresat direct față de organul competent în vederea stabilirii unui grafic de întrevederi. Totodată, Cebotinca Stanislav nu îl cunoaște pe *****, precum și nu cunoaște că are un tată biologic, pentru ultimul Marineac Ivan fiind tată.

Toate aceste circumstanțe justifică aplicarea de pârât a unei sancțiuni sub forma privării exercitării drepturilor părintești. Reieșind din principiul asigurării și promovării cu prioritate a interesului superior al copilului, rezultă că legătura dintre copii minori și tatăl lor biologic trebuie să fie sistată. Așadar, reclamanta consideră că menținerea comunicări copilului cu tata ar putea contribui la dezvoltarea neadecvată a caracterului acestora, întrucât părinții reprezintă un model pentru comportamentul copilului în societate. Comportamentul nedemn, violent și agresiv al pârâtului poate afecta personalitatea, dezvoltarea fizică și psiho-emoțională a copilului, precum și formarea caracterului și a personalității lui. Datorită acestor fapte și împrejurări, atmosferei create, reclamanta a depus prezenta cerere de chemare în judecată.

Menționează reclamanta că circumstanțele invocate supra, precum și faptul că pârâtul nu a participat în nici un mod în viața copilului său, precum și existența unor impedimente care există în cadrul perfectări actelor pe numele copilului în lipsa acordului tatălui acestuia, au determinat-o pe reclamanta Gafencu-Marineac Victoria să înainteze prezenta cerere de chemare în judecată.

Solicită reclamanta decăderea din drepturile părintești a lui ***** asupra copilului minor ***** Încasarea cheltuielilor de judecată din contul lui ***** în beneficiul lui Gafencu-Marineac Victoria a cheltuielilor de judecată în sumă de 10 700 lei.

La 24.04.2026 prezenta cauză civilă a fost repartizată în mod automat-aleatoriu judecătorului Judecătoriei Bălți, sediul Central, Eugen Bejenaru.

Prin încheierea din 27.04.2026 cererea de chemare în judecată depusă de Gafencu-Marineac Victoria împotriva *****, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Nord-Vest cu privire la decăderea din drepturile părintești a fost primită în procedură spre examinare. (f.d. 21)

La 28.05.2026, pârâtul, prin intermediul avocatului Adrian Crețu a depus referință la cererea de chemare în judecată înaiantată de Gafencu-Marineac Victoria, în care a invocat că solicită respingerea acțiunii înaintate, din următoarele considerente: din textul cererii de chemare în judecată, se învederează că scopul real al decăderii din drepturile părintești este anume posibilitatea adopției de către o persoană terță părintelui biologic, or din cerere este indicat și numele viitorului tată adoptiv. Dorința soțului actual al părții reclamante de a adopta copilul, nu constituie temei de decădere din drepturile părintești, în speța dată consimțământul părintelui biologic fiind unul vital pentru admiterea cereri de chemare in judecată, consimțământ ce nu va fi acordat de către partea pârâtă. Menționează reprezentantul

că, ***** manifestă interes față de copilul minor și își exprimă intenția de a restabili relațiile dintre tată și copil, în acest sens s-a adresat organului competent în vederea instituirii unui grafic de întrevederi cu copilul minor. Această circumstanță combate afirmația reclamantei privind pretinsa lipsa totală de interes din partea pârâtului și confirmă, voința acestuia de a relua și consolida treptat legătura cu copilul, în condiții conforme interesului superior al minorului. Referitor la sentința pronunțată în Federația Rusă în anul 2016, nu se poate reține drept argument că contravine intereselor copilului, Plenul Curții Supreme de Justiție în pct. 12 din Hotărârea explicativă nr. 6 din 17.11.2014, a statuat „Cu privire la practica judiciară de examinare a cauzelor civile ce țin de decăderea din drepturile părintești", potrivit căreia „*Condamnarea acestora în săvârșirea altor infracțiuni poate duce la decăderea din drepturile părintești numai în cazul in care fapta penală săvârșită a avut tangență cu integritatea morală și fizică a copilului și că părintele (părinții) prezintă pericol pentru copil*". Raportând aceste considerente la circumstanțele prezentei cauze, este evident că nu există nici o legătură între fapta penală invocată și integritatea morală, fizică sau psihică a minorului ***** De asemenea, infirmă alegațiile nefondate reclamantei privind pretinsul pericol pe care pârâtul 1-ar prezenta pentru copil prin acte medicale care confirmă că pârâtul nu se află la evidența medicului necrolog, a medicului psihiatru si nici a psihologului. Afirmația reclamantei precum că minorul îl considera pe Marineac Ivan drept tată, nu corespund adevărului, în realitate copilul cunoaște despre existența tatălui său biologic, situație creată exclusiv de către mamă, care nu poate fi imputată pârâtului. În final, este probat pertinent și concludent că dispozițiile art. 67 Codul familiei, în speță nu pot fi aplicate prin presupuneri nefondate și trecut ce nu are tangență cu copilul minor, fără a fi stabilite abateri grave de către părinte în privința persoanei copilului. Or, măsura de decăderea din drepturile părintești poate fi justificată doar în circumstanțe excepționale, care la caz nu se regăsesc. Interesul superior al copilului Cebotinca Stanislav impune o abordare echilibrată: păstrarea mediului în care copilul locuiește, dar și reluarea treptată a relației cu tatăl biologic. (f.d. 25-27)

În cadrul examinării cauzei, reprezentantul reclamantei, avocatul Guțu Tatiana a depus cerere de concretizare a acțiunii, în care a indicat că pârâtul pe întreaga perioadă de viaţă a copilului minor, s-a eschivat în mod sistematic de la exercitarea obligațiilor părintești. Pe întreaga perioadă de la naştere a copilului şi până în prezent, pârâtul nu a participat la întreținerea materială a copilului, nu a acordat suport financiar pentru alimentație, îmbrăcăminte, educație, tratament medical sau alte necesități esențiale ale minorului. Faptul respectiv este recunoscut în mod evident de către pârât în cadrul şedinţei din cadrul ATAS. Faptul că reclamanta nu a solicitat anterior încasarea pensiei de întreținere nu poate fi interpretat în favoarea pârâtului şi nu înlătură obligația legală a acestuia de a-și întreține propriul copil. Obligația de întreținerea copilului minor există în temeiul legii şi nu este condiționată de existența unei hotărâri judecătorești. Totodată, pârâtul nu a manifestat interes față de dezvoltarea, educarea şi creşterea copilului, nu a menținut legături constante cu acesta și nu a participat la luarea deciziilor privind viața și bunăstarea minorului. Acesta nu s-a interesat de starea sănătății copilului, de rezultatele şcolare, de dezvoltarea fizică şi psihologică a minorului şi nu a manifestat preocupare față de nevoile ori interesele copilului. Pe parcursul celor 11 ani de viață ai copilului, pârâtul a demonstrat o lipsă totală de responsabilitate părintească şi dezinteres față de soarta propriului copil. De asemenea, comportamentul pârâtului este incompatibil cu exercitarea responsabilă a drepturilor şi obligațiilor părintești. Acesta a avut un mod de viață dezordonat şi un comportament imoral,

care nu poate constitui un exemplu pozitiv pentru copil. În acest context, relevă că pârâtul a executat o pedeapsă privativă de libertate, circumstanță care, coroborată cu lipsa totală de implicare în viața copilului şi neexecutarea obligațiilor părintești, demonstrează dezinteresul său față de minor. În referința depusă de către partea pârâtă, sunt infirmate pretențiile reclamantei privind pericolul care l-ar prezenta ***** pentru copil prin acte medicale care confirmă că pârâtul nu se află la evidența medicului narcolog, a medicului psihiatru, a psihologului. Totuşi, aceste înscrisuri nu sunt concludente pentru a demonstra inexistența unor riscuri pentru dezvoltarea şi bunăstarea copilului, întrucât ele atestă doar lipsa evidenței medicale la instituțiile respective și nu reprezintă o evaluare complexă a personalității, comportamentului sau capacităților parentale ale pârâtului. În speță, nu a fost prezentat niciun raport de expertiză psihologică, psihiatrică sau psiho-socială efectuat de specialiști competenți, care să analizeze în mod obiectiv relația pârâtului cu minorul. (f.d. 42-43)

În ședința de judecată, reprezentantul reclamantei, avocatul Guțu Tatiana a reiterat cele indicate în acțiune, a susținut pe deplin acțiunea și a solicitat decăderea din drepturile părintești a lui ***** față de copilul minor *****

Reclamanta Gafencu-Marineac Victoria, în cadrul ședinței de judecată a declarat că susține integral acțiunea înaintată, solicitând decăderea din drepturile părintești a lui ***** față de copilul minor ***** Adăugător a declarat reclamnta că nu a înințat acțiune împotriva pârâtului privind încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor, dat fiind faptul că a considerat că pârâtul v-a achita benevol pensia de întreținere.

Reprezentantul pârâtului, avocatul Crețu Adrian, în cadrul ședinei de judecată a reiterat poziția expusă în referință, solicitând respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Pârâtul ***** în ședința de judecată a declarat că nu recunoaște acțiunea, solicitând respingerea acesteia. Adăugător a declarat pârâtul că la moment lucrează oficial în țară. Însă nu a reușit să se întâlnească și nici să vorbească cu copilul său, dat fiind faptul că a dorit mai întâi să se angajeze la servicu, după care să restabilească relația cu fiul, deși cunoaște cu ce se ocupă feciorul său, ce școală frecventează.

Reprezentantul intervenientului accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Nord-Vest, Ana Melnicenco, în ședința de judecată a declarat că nu se poate expune cu referire la decăderea din drepturile părintești a lui ***** față de copilul minor Cebotinca Stanislav, lăsând la discreția instanței.

Aprecierea instanței:

Audiind participanții la proces, cercetând şi analizând materialele dosarului civil, instanța de judecată conchide de a respinge cererea de chemare în judecată înaiantată de Gafencu-Marineac Victoria, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească intentează procesul civil la cererea persoanei care revendică apărarea unui drept al său încălcat sau contestat, libertăţii ori a unui interes legitim.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Potrivit art. 74 alin. (1) Codul Familie, Părinţii sunt obligaţi să-şi întreţină copiii minori şi copiii majori inapţi de muncă care necesită sprijin material.

Conform art.68 alin.(1) din Codul Familiei, decăderea din drepturile părinteşti are loc numai pe cale judecătorească.

Potrivit art. 67 Codul Familiei RM, Părinţii pot fi decăzuţi din drepturile părinteşti dacă: a) se eschivează de la exercitarea obligaţiilor părinteşti, inclusiv de la plata pensiei de întreţinere; b) refuză să ia copilul din maternitate sau dintr-o altă instituţie curativă, educativă, dintr-o instituţie de asistenţă socială sau alta similară; c) fac abuz de drepturile părinteşti; d) se comportă cu cruzime faţă de copil, aplicând violenţa fizică sau psihică, atentează la inviolabilitatea sexuală a copilului; e) prin comportare amorală, influenţează negativ asupra copilului; f) suferă de alcoolism cronic sau de narcomanie; g) au săvârşit infracţiuni premeditate contra vieţii şi sănătăţii copiilor sau a soţului; precum şi h) în alte cazuri când aceasta o cer interesele copilului.

Din materialele cauzei și declarațiile reclamantei, instanța constată că la 09.03.2015 s-a născut minorul ***** Potrivit certificatului de naștere a minorului, cu nr. NA-VI 3654633 eliberat la 07.03.2022 la rubrica „tata” este înscris pârâtul *****, iar la rubrica „mama” Gafencu-Marineac Victoria. (f.d.11)

Deci, soții ***** și Cebotinca Victoria s-au aflat în relații de căsătorie oficială, care a încetat la data de 28.04.2019, fiind desfăcută prin hotărârea Judecătoriei mun. Bălți, iar la 07.06.2019 fiind eliberat și certificatul de divorț cu nr. D-IV 0663023. (f.d. 8)

Totodată, în cadrul examinării cauzei instanța a constatat că prin hotărârea Judecătoriei Bălți sediul Central din s-a dispus stabilirea domiciliului copilului minor Cebotinca Stanislav cu reclamanta Fusu. (f.d.10)

Conform art.48 alin.(1) Constituția RM, familia constituie elementul natural şi fundamental al societăţii şi are dreptul la ocrotire din partea societăţii şi a statului. Alin.(2) Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimţită între bărbat şi femeie, pe egalitatea lor în drepturi şi pe dreptul şi îndatorirea părinţilor de a asigura creşterea, educaţia şi instruirea copiilor.

Potrivit Evaluării inițiale 18 mai 2026, Autoritatea Tutelară din cadrul Agenției Teritoriale de Asistență Socială Nord-Nord-Vest, fiind evaluate condițiile de trai ale reclamantei Gafencu-Marineac Victoria a constatat că familia reclamantei este compusă din Gafencu-Marineac Victoria, Marineac Ivan-soțul, Cebotinca Stanislav- fiul și Marineac Mateeo-fiul. Totodată a stabilit autoritatea că reclamanta dispune de condiții adecvate pentru creșterea și îngrijirea copilului (f.d. 37).

Totodată, potrivit raportului de evaluare psihologică nr. 01-08/3620 din 29 mai 2029 efectuat în privința minorului Cebotinca Stanislav, drept concluzii Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Nord-Vest a indicat că în urma evaluării psihologice, s-a constatat că Cebotinca Stanislav prezintă un nivel de dezvoltare cognitivă și emoțională corespunzător vârstei, manifestând capacități adecvate de comunicare și concetrarea a atenției și înțelegere a situațiilor familiale și sociale. Relația copilului cu mama, Cebotinca Victoria este una armonioasă, caracterizată prin atașament securizant, afecțiune reciprocă și stabilitate emoțională. Mama, reprezintă principala figură, sprijin emoțional și sursă de siguranță afectivă pentru copil. Copilul îl percepe drept figură paternă pe Ivan Marineac, față de care manifestă atașament emoțional și încredere. Relația dintre aceștia este una pozitivă și securizantă, Ivan Marineac fiind integrat în reprezentarea familială a copilului drept ,,tată”. În raport cu tatăl biologic, *****, se constată lipsa unei relații afective și a unei reprezentări parentale semnificative, în contextul absenței îndelungate din viația copilului și al neparticipări la procesul de creștere și educație. În baza rezultatelor obținute în cadrul evaluării psihologice, se constată că Cebotinca Stanislav nu deține o reprezentare clar conturată a tatălui biologic și nu dispune de experiență relațională directă cu acesta, fapt ce

limitează capacitatea copilului de a se exprima obiectiv și conștient în raport cu decăderea din drepturile părintești a lui Dumitru Cebotinca. (f.d. 57)

În cadrul examinării cauzei, Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Nord-Vest a depus avizul cu nr.01-08/3618 din 29 mai 2026, în care a indicat că conform anchetei sociale/evaluarea inițială din data de 18 mai 2026, copilul locuiește în mun. Bălți str. *****, împreună cu Gafencu-Marineac Victoria, Marineac Ivan- actualul soțul, și Marineac Mateeo-copilul din căsătoria curentă, în apartament la bloc constituit din două odăi, conectat la unitățile comunale (energie termică, energie electrică etc.) Starea igienico-sanitară a bunui imobil aflat în proprietatea corespunde normelor. În locuință sunt create condiții favorabile pentru creșterea și educarea copilului. Apartamentul este amenajat cu strictul necesar pentru confortul copilului. Venitul lunar al copilului este constituit din salariul d-nei Gafencu-Marineac Victoria în mărime de 20 000 lei și lui Marineac Ivan în mărime de 20 000 lei. Condițiile de trai permit dezvoltarea armonioasă a copilului, la momentul vizitei în familie, nu au fost identificate patologii familiale. Invocând prevederile art. 54 Codul familiei, Autoritatea Tutelară, în urma constatărilor efectuate, și a recomanddărilor Plenului CSJ, cu privire la practiva judiciară de examinare a pricinilor civile priivnd decăderea din drepturile părintești, activând în interesul superior al copilului minor, nsolicită pronunțarea hotărârii în interesul superior al copilului. (f.d. 41)

Articolul 5 alin. (1) Cod de procedură civilă declară, că orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

Principiul interesului superior al copilului reprezintă mesajul fundamental al Convenţiei internaţionale cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, iar implementarea lui – o obligaţie de prim ordin pentru statele membre care au ratificato.

Conform art.3 alin.(1) din Convenţia internaţională cu privire la drepturile copilului, în toate acţiunile care privesc copiii, întreprinse de instituţiile de asistenţă socială publice sau private, de instanţele judecătoreşti, autorităţile administrative sau organele legislative, interesele copilului vor prevala.

Conform dispozițiilor art. 7, 9 și 10 ale Convenției internaționale cu privire la drepturile copilului care reglementează că, copilul are dreptul de a-și cunoaște părinții și de a fi crescut de acestea. Statele părți vor veghea ca nici un copil să nu fie separat de părinții săi împotriva voinței lor, cu excepția când această separare este necesară în interesul copilului, vor respecta dreptul copilului, separat de cei doi părinți ai săi sau de unul din ei de a întreține relații personale şi contacte directe cu cei doi părinți ai săi, afară de cazul că acest lucru este contrar interesului superior al copilului.

Instanța menționează că sancțiunea decăderii din drepturi părintești, reglementată de Codul familiei, reprezintă cea mai severă măsură din dreptul familiei şi este cea mai gravă sancțiune civilă luată împotriva părinților pentru greșita exercitare a drepturilor şi îndatoririlor de părinte, care are loc numai pe cale judecătorească.

La caz este de menționat Jurisprudența CtEDO cauza N.P. împotriva Moldovei din 06 octombrie 2015 și anume paragraful 59, Curtea a arătat importanța cauzelor ce implică interesul superior al copilului, acesta fiind de o importanță esențială. Decăderea din drepturile părintești reprezintă o măsură particulară de anvergură, în urma căreia părintele este privat de viața sa de familie cu copilul, și este incompatibilă cu scopul reuniunii lor. Înalta Curte a statuat că astfel de măsuri trebuie să fie întreprinse doar în circumstanțe excepționale, și pot fi

justificate doar dacă ele sunt motivate de o cerință de prim rang aferentă interesului superior al copilului făcând trimitere la altă jurisprudență relevată speței cum ar fi: M.D. și Alții v. Malta, nr. 64791/10, § 76, 17 iulie 2012; Și, mutatis mutandis, Johansen v. Norvegia, 7 august 1996, § 64 Și § 78, Rapoarte de Hotărâri Și Decizii 1996-III).

Criteriul de bază în toate litigiile de familie în care sunt implicați copii minori îl reprezintă principiul asigurării şi promovării cu prioritate a interesului superior al copilului.

Instanțele de judecată urmează să soluționeze cauzele civile privind decăderea din drepturile părintești prin prisma principiilor enunțate, având în vedere că soluționarea cauzei în strictă conformitate cu normele legale şi în termen rezonabil constituie în sine o garanție de protecție a interesului superior al copilului, cât şi a familiei.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cauzele de acest fel, examinarea elementelor care servesc cele mai bine interesele copilului este întotdeauna de o importanță fundamentală, interesul copilului trebuie considerat ca fiind primordial şi că doar un comportament deosebit de nedemn poate determina ca o persoană să fie privată de drepturile sale părintești în interesul superior al copilului.

Totodată, CtEDO subliniază totuși că acest interes prezintă un dublu aspect: pe de o parte, să le garanteze copiilor o evoluție într-un mediu sănătos; pe de altă parte, să mențină legăturile acestora cu familia, cu excepția cazului în care aceasta s-a arătat a fi nedemnă, deoarece distrugerea acestei legături determină ruperea copilului de rădăcinile sale.

În speță, Gafencu-Marineac Victoria invocă faptul că ***** se eschivează de la exercitarea obligațiilor părintești, făcând referire la temeiurile prevăzute la art. 67 Codul familiei RM.

În acest sens, instanța relevă că eschivarea de la exercitarea obligațiilor părintești include acțiunile sau inacțiunile sistematice ale părinților care pun în pericol sănătatea fizică şi psihică a copilului, dezvoltarea lui morală, asigurarea condițiilor de trai şi materiale, primejduiesc învățătura şi instruirea copilului.

Conform art.18 alin.(1) Convenţia internaţională privire la drepturile copilului din 20.11.1989, în vigoare pentru Republica Moldova din 25.02.1993, statele părţi vor depune eforturi pentru asigurarea recunoaşterii principiului potrivit căruia ambii părinţi au o răspundere comună pentru creşterea şi dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creşterea copilului şi asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rînd părinţilor sau, după caz, reprezentanţilor săi legali. Aceştia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

În conformitate cu prevederile art.18 alin.(1) din Legea privind drepturile copilului nr.338 din 15 decembrie 1994, ambii părinţi, în egală măsură, sau persoanele subrogatorii legale poartă răspunderea principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială a copilului, ţinînd cont în primul rînd de interesele acestuia.

În conformitate cu art.53 alin.(1) Codul familiei, copilului i se garantează apărarea drepturilor şi intereselor sale legitime. Alin.(2) Apărarea drepturilor şi intereselor legitime ale copilului se asigură de părinţi sau persoanele care îi înlocuiesc, iar în cazurile prevăzute de lege – de autoritatea tutelară locală/teritorială sau de alte organe abilitate. Părinţii poartă răspundere, prevăzută de legislaţie, pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligaţiilor de îngrijire şi educaţie a copilului. Alin.(5) În cazul încălcării drepturilor şi intereselor legitime ale copilului, inclusiv prin neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către părinţi (a unuia dintre ei) a obligaţiilor de întreţinere, educaţie şi instruire, sau în cazul abuzului de drepturile părinteşti, copilul poate să se adreseze de sine

stătător autorităţii tutelare locale/teritoriale pentru apărarea drepturilor şi intereselor sale legitime, iar de la vîrsta de 14 ani – instanţei judecătoreşti.

Potrivit art.62 alin.(1) Codul familiei, drepturile părinţilor nu pot fi exercitate contrar intereselor copilului lor. Părinţii nu pot prejudicia sănătatea fizică şi psihică a copilului. Alin.(3) Toate problemele privind educaţia şi instruirea copilului se soluţionează de către părinţi de comun acord, ţinîndu-se cont de interesele şi de părerea copilului. Alin.(4) Părinţii poartă răspundere, în modul stabilit, pentru exercitarea drepturilor părinteşti în detrimentul intereselor copilului.

Potrivit art.67 Codul familiei, părinţii pot fi decăzuţi din drepturile părinteşti dacă: a) se eschivează de la exercitarea obligaţiilor părinteşti, inclusiv de la plata pensiei de întreţinere; b) refuză să ia copilul din maternitate sau dintr-o altă instituţie curativă, educativă, dintr-o instituţie de asistenţă socială sau alta similară; c) fac abuz de drepturile părinteşti; d) se comportă cu cruzime faţă de copil, aplicînd violenţa fizică sau psihică, atentează la inviolabilitatea sexuală a copilului; e) prin comportare amorală, influenţează negativ asupra copilului; f) suferă de alcoolism cronic sau de narcomanie; g) au săvîrşit infracţiuni premeditate contra vieţii şi sănătăţii copiilor sau a soţului; precum şi h) în alte cazuri cînd aceasta o cer interesele copilului.

Reclamanta Gafencu-Marineac Victoria invocînd faptul că, ***** nu participă la întreținerea și educația copilului s-a adresat cu cerere de chemare în judecată de decădere a ultimului din drepturile părintești.

Deci esențialul temei/motiv de drept al acțiunii fiind existența datoriei la pensia de întreținere a copilului, fapt ce presupune că ar demonstra neglijența ultimului față de obligațiunile de întreținere și educație a copilului.

Reieșind din materialele cauzei şi norma legală citată, instanța constată că pentru decăderea din drepturile părinteşti pe motivul eschivării de la plata pensiei de întreţinere, este necesară existența unor probe concludente şi pertinente care ar demonstra cu certitudine că părintele se eschivează cu rea credinţă, inclusiv cu viclenie, de la plata pensiei de întreţinere, fapt nerealizat în speță.

De altfel, de către reclamantă, nu au fost prezentate dovezi care ar forma concluzia precum că prin acțiunile sau inacțiunile sistematice ale lui ***** se pune în pericol sănătatea fizică și psihică a copilului, dezvoltarea lui morală, asigurarea condițiilor de trai şi materiale sau primejduiesc învățătura şi instruirea minorului.

Or, în situația din speță urmează a fi demonstrată intenția pârâtului ***** de eschivare de la executarea obligațiilor părintești, care urma a fi probată prin circumstanțe concrete sau careva acte de constatare, precum că pârâtul acţionează cu rea-intenţie, prin prisma art. 63, 318, 319 Cod contravenţional sau art. 320 Cod penal, însă astfel de probe nu au fost prezentate instanţei de judecată.

Mai mult ca atât, relevă instanța că însăși reclamanta a confirmat în cadrul ședinței de judecată, că nu s-a adresat cu acțiune împotriva pârâtului privind încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor *****

Instanța reține că neachitarea pensiei de întreținere atrage consecințele juridice prevăzute de legislația execuțională și, eventual, contravențională sau penală, însă aplicarea celei mai severe sancțiuni civile — decăderea din drepturile părintești — necesită demonstrarea unui pericol real și grav pentru interesul superior al copilului.

Convenția internațională cu privire la drepturile copilului din 20.11.1989 consacră faptul, că în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau

private de ocrotire socială, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

Totodată, potrivit prevederilor art.9 din Convenţia internaţională cu privire la drepturile copilului, pct. 1) statele părți vor veghea ca nici un copil sa nu fie separat de părinții săi împotriva voinței acestora, exceptând situația în care autoritățile competente decide, sub rezerva revizuirii judiciare și cu respectarea legilor și a procedurilor aplicabile, ca aceasta separare este în interesul suprem al copilului. O astfel de decizie poate deveni necesară în cazuri particulare cum ar fi, de exemplu, în cazul copiilor maltratați sau neglijați de părinți sau în cazul în care părinții trăiesc separat și se impune luarea unei hotarîri cu privire la locul de resedință a copilului.

Potrivit art.18 din Convenţia internaţională cu privire la drepturile copilului pct.1) părinții, sau, după caz, reprezentanții săi legali sunt principalii responsabili de creșterea și dezvoltarea copilului. Aceștia trebuie să acționeze, în primul rînd, în interesul suprem al copilului.

În conformitate cu prevederile art. 27 al Convenţiei internaţionale cu privire la protecţia drepturilor copilului, părinţii care au în grijă un copil le revine în primul rînd responsabilitatea de a-l asigura, în limita posibilităţilor şi a mijloacelor lor financiare, condiţiile de viaţă necesare dezvoltării copilului.

Potrivit jurisprudenţei CtEDO, în cauzele de acest fel, examinarea elementelor care servesc cele mai bine interesele copilului este întotdeauna de o importanţă fundamentală, astfel că interesul copilului trebuie considerat ca fiind primordial şi că doar un compartiment deosebit de nedemn poate determina ca o persoană să fie privată de drepturile sale părinteşti în interesul superior al copilului. CtEDO subliniază totuşi că acest interes prezintă un dublu aspect: pe de o parte, să le garanteze copiilor o evoluţie într-un mediu sănătos; pe de altă parte, să menţină legăturile acestora cu familia, cu excepţia cazului în care aceasta s-a arătat a fi nedemnă, deoarece distrugerea acestei legături determină ruperea copilului de rădăcinile sale.

Astfel, CtEDO a subliniat, că interesul superior al copilului prezintă un dublu aspect: 1) (cauza Gnahore contra Franței nr.40031/98, paragraful 59) pe de o parte, să le garanteze copiilor o evoluţie într-un mediu sănătos; 2) pe de altă parte, să menţină legăturile acestora cu familia, cu excepţia cazului în care aceasta s-a arătat a fi nedemnă, deoarece distrugerea acestei legături determină ruperea copilului de rădăcinile sale (cauza Maumousseau şi Washington împotriva Franţei, nr. 39.388/05, paragraful 67).

În raport cu argumentele reclamantei Gafencu-Marineac Victoria, instanța consideră necesar să atragă atenția asupra faptului că deși comportamentul inactiv, dar și indiferent a pârâtului ***** în raport cu copilul său nu reprezintă o normalitate a relațiilor părinte - copil, neexercitarea corespunzătoare a drepturilor părintești trebuie să aibă o anumită gravitate pentru a atrage sancțiunea decăderii din drepturi părintești, astfel că, nu orice atitudine sau comportament necorespunzător al părinților conduce la decăderea din drepturile părintești, aceasta fiind o sancțiune de ultim resort.

Mai mult decât atât, însăși din materialele cauzei se desprinde faptul că ***** nu se interesează de viața fiului său- Cebotinca Stanislav, nu contactează nici într-un mod cu aceasta.

La caz însă instanța ține să menționeze că, autoritatea tutelară a constat că în cadrul evaluării psihologice, se constată că Cebotinca Stanislav nu deține o reprezentare clar conturată a tatălui biologic și nu dispune de experiență relațională directă cu acesta, fapt ce

limitează capacitatea copilului de a se exprima obiectiv și conștient în raport cu decăderea din drepturile părintești a lui Dumitru Cebotinca.

Acestea fiind stabilite, instanța relevă faptul că decăderea din drepturi părintești a lui ***** față de copilul său Cebotinca Stanislav, ar fi în detrimentul intereselor acestuia și ar distruge legătura dintre copil și părinte, cu atât mai mult, că reclamanta nu a probat temeiurile de decădere din drepturi părintești al tatălui copilului și nu a demonstrat comportamentul deosebit de nedemn a lui ***** față de copilul său.

Nu s-a demonstrat o atitudine nefastă activă a pârâtului față de copilul său Cebotinca Stanislav, determinată de eschivarea de la exercitarea obligațiilor părintești sau alte fapte ce ar demonstra necesitatea obiectivă de decădere din drepturi părintești sub aspectul art. 67 lit. a) Codul Familiei RM.

Subsecvent, potrivit prevederilor art. 67 lit. e)-h) Codul Familiei, Părinţii pot fi decăzuţi din drepturile părinteşti dacă: prin comportare amorală, influențează negativ asupra copilului; în alte cazuri când aceasta o cer interesele copilului.

Așadar, în contextul protecției drepturilor copilului, decăderea din drepturile părintești se justifică doar atunci când se demonstrează că comportamentul părintelui a avut un impact negativ direct asupra copilului, fie prin acte de violență, neglijență gravă, fie prin comportamente care ar putea afecta grav bunăstarea fizică, emoțională sau psihologică a acestuia.

Totodată, instanțele sunt ținute să ia în considerare comportamentul concret al părintelui, nu doar conflictele interpersonale dintre părinți. Sancțiunile aplicate unui părinte sau conflictele familiale nu pot constitui, în sine, o temeinicie pentru decăderea acestuia din drepturile părintești, decât în măsura în care se poate demonstra că acțiunile sale au pus în pericol sănătatea, siguranța sau bunăstarea copilului.

Astfel, neexercitarea corespunzătoare a drepturilor părinteşti trebuie să aibă o anumită gravitate pentru a atrage sancţiunea decăderii, astfel că nu orice atitudine sau comportament necorespunzător al părinţilor conduce la decăderea din drepturile părinteşti, or, comportamentul lui ***** nu a atins gradul de gravitate pentru a fi temei de decădere din drepturile părintești, mai mult decât atât, acest comportament nu vizează direct minorul *****

Deși aparent, ar exista carențe în privința conduitei lui ***** în calitate de părinte, nu s-a făcut dovada unor împrejurări care să justifice că autoritatea părintească ar urma să fie exercitată doar de către mamă și respectiv, nu există niciun motiv întemeiat pentru decăderea lui ***** din drepturile părinteşti.

Raportând prevederile enunțate la circumstanțele cauzei, instanța concluzionează că nu a fost probat dezinteresul lui ***** pentru creșterea și dezvoltarea copilului minor Cebotinca Stanislav și nici eschivarea de la exercitarea obligațiilor părintești, iar datoria formată la plata pensiei pentru întreținerea copilului minor nu impune automat decăderea din drepturile părintești.

Cât privește argumentele reclamantei privitor la faptul căconsideră necesar decăderea lui ***** din drepturile părintești față de copilul Cebotinca Stanislav, având în vederea faptul că pârâtul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor pentru omor, tâlhărie, faptă de o gravitate deosebită și profund imorală, instanța ține să menționeze că în cadrul examinării cauzei s-a stabilit cu certitudine că a fost condamnat prin sentința din 22.06.2016, pronunțată de Judecătoria orașului Cehov regiunea Moscova, Federația Rusă, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 105 alin. (1) și art. 162 alin. (2) Cod Penal al Federație Ruse,

echivalent infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (1) - omor intenționat și art. 188 alin. (2), tâlhărie Cod Penal al RM, fiind condamnat la 10 ani privațiune de libertate. (f.d. 19-20)

Așadar, cât privește condamnarea pârâtului în Federația Rusă din 22.06.2016, instanța nu poate reține drept argument că acest fapt contravine intereselor copilului, or potrivit Plenul Curții Supreme de Justiție în pct. 12 din Hotărârea explicativă nr. 6 din 17.11.2014, ,,*Condamnarea acestora în săvârşirea altor infracţiuni poate duce la decăderea din drepturile părinteşti numai în cazul in care fapta penală săvârşită a avut tangenţă cu integritatea morală şi fizică a copilului şi că părintele (părinţii) prezintă pericol pentru copil*".

Astfel, reieșind din faptul că în cadrul examinării cauzei, reclamanta nu a demonstrat faptul că fapta penală săvârșită de către pârâtul *****, pentru care a fost condamnat prin sentința din 22.06.2016, a avut tangență cu integritatea morală și fizică a copilului.

În această ordine de idei, relevă instanța că reclamanta nu a dovedit faptul întrunirii temeiurilor stabilite la art. 67 lit. h) Codul Familiei.

Apreciind speța sub aspectele invocate, instanța relevă că sancțiunea decăderii din drepturile părintești poate fi aplicată față de părinții care, din culpă gravă, nu-şi îndeplinesc obligațiunile față de copii sau fac abuz de drepturile părintești, ciea ce în speță instanța nu a reținut.

În conformitate cu prevederile art.121 Cod de procedură civilă al RM, *instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.*

Conform art. 130 Cod de procedură civilă al RM, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanţa constată prin cercetare şi comparare cu alte probe că datele pe care le conţine corespund realităţii.*

Potrivit art. 240 alin. (1),(3) Cod de procedură civilă al RM, *la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importantă pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii şi admisibilitatea acțiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.*

Prin urmare, dând o apreciere celor enumerate mai sus, reieșind din probele administrate, bazată pe cercetarea completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar și apreciate, din punct de vedere al pertinenței, admisibilității, veridicității, iar în ansamblul sub toate aspectele în coroborarea lor, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată înaintată Gafencu-Marineac Victoria împotriva *****, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Nord-Vest cu privire la decăderea din drepturile părintești, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Referitor cerința reprezentantului pârâtului privind compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică, instanța de judecată notează că potrivit art.82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

Conform art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului - proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Art.90 lit.i) Cod de procedură civilă, prevede că cheltuielile de asistenţă juridică se atribuie la cheltuieli de judecare a cauzei.

Potrivit art.96 alin.(1),(1^1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin.(1) se compensează părţii care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Pornind de la practica CEDO, cheltuielile pentru asistenţa juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime.

Potrivit art.63 alin.(4) al Legii cu privire la avocatură, cheltuielile suportate de client în legătură cu acordarea de către avocat a asistenţei juridice la apărarea drepturilor şi intereselor lui legitime în cauzele penale, civile şi administrative urmează a fi compensate integral şi proporţional cerinţelor admise (respinse) de partea adversă.

În conformitate cu dispozițiile art.118 alin.(1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Instanța reține că în cadrul prezentei cauze ***** a fost reprezentat de avocatul Crețu Adrian în temeiul mandatului Seria MA nr.2439071 din 21.04.2026 (f.d.24).

Avocatul Crețu Adrian pretinde încasarea de la Gafencu-Marineac Victoria cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 7 000 lei.

Instanța atestă că potrivit ordinului de plată seria DAA nr. 69408070 din 01.06.2026 în sumă de 7 000 lei în calitate de depunător este indicat avocatul Crețu Adrian, iar beneficiar *****, astfel, fiind confirmat faptul că cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 7 000 lei au fost suportate de ***** în legătură cu examinarea cauzei date. (f.d.44).

Din aceste considerente și reieșind din soluția adoptată pe cauză instanța de judecată consideră întemeiat de a încasa din contul lui Gafencu-Marineac Victoria, în beneficiul lui *****, cheltuieli de asistență juridică în sumă de 7 000 lei.

În conformitate cu prevederile art. 236 CPC, instanţa de judecată,-

h o t ă r ă ş t e:

A respinge cererea de chemare în judecată depusă de Gafencu-Marineac Victoria împotriva *****, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Nord-Vest cu privire la decăderea din drepturile părintești, ca fiind neîntemeiată.

A încasa din contul Gafencu-Marineac Victoria în beneficiul ***** cheltuielile de asistență juridică în sumă de 7 000 (șapte mii) lei.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Nord în termen de 30 zile, de la data pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Bălți, sediul Central.

Președintele şedinţei

Judecător Eugen Bejenaru